

Sophie
KINSELLA

Cum te simți?

Traducere din limba engleză
de Vali Florescu

POLIROM
2025

Colecția CHIC este coordonată de Dan Croitoru.

Sophie Kinsella, *What Does It Feel Like?*

Copyright © Madhen Media Ltd 2024

© 2025 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Radu Răileanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, Bd. Carol I nr. 4, P.O. BOX 266, 700505

București, Bd. Gheorghe Șincai nr. 9A, bl. 3A, sc. A, et. 6, ap. 18, sector 4, 040312, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KINSELLA, SOPHIE

Cum te simți? / Sophie Kinsella; trad. din lb. engleză de Vali Florescu. – Iași: Polirom, 2025

ISBN: 978-630-344-161-0

I. Florescu, Vali (trad.)

821.111

Printed in ROMANIA

— Eu sunt Iulia, fizioterapeuta ta, zice o tânără care-i apare în raza vizuală. Suntem în timpul unei ședințe de fizioterapie și te descurci foarte bine. Acum o să încercăm din nou să înaintăm cu cadrul. Întâi mutăm cadrul, apoi pășim în față. Cadru, pas, pas.

Adunându-și toată puterea, Eve mută cadrul în față și reușește să pășească cu picioarele ca de plumb.

— Am mers pe covorul roșu, zice, venindu-i în minte o amintire bizară. Acum mulți ani. Pe tocuri foarte înalte. Nici atunci n-a fost ușor.

De ce fusese pe covorul roșu? se întreabă. Probabil se ducea să vadă un film.

— Așa, bravo ție, zice Iulia. Într-o zi o să mergi iar pe covorul roșu. Poți să întorci capul și să privești peste umăr?

Eve încearcă să-și răsucească ușor capul, însă mișcarea îi provoacă automat amețeală și greață.

— Nu, zice disperată. Nu-mi pot mișca deloc capul. Uite ce e, scuze,

dar ce se întâmplă cu mine? De ce fac asta? Memoria îmi joacă niște feste groaznice.

— Recent ai avut o operație pe creier, spune Iulia. Îți amintești?

— Nu, zice Eve panicată. De ce-am fost operată pe creier?

— Ți s-a extirpat o tumoră. Operația a avut succes, totul e bine. Iar acum te ajutam să te recuperezi. Mersul ți se va îmbunătăți, echilibrul ți se va îmbunătăți, totul se va îmbunătăți. Gândește pozitiv. OK?

— OK, zice Eve ascultătoare.

Să gândească pozitiv. Poate să facă asta.

— Acum ține-mă de mâini, da? Și o să mergem fără cadru. Piciorul stâng, piciorul drept. Pas, pas, pas, foarte bine. Pas, pas, pas, nu te opri.

— Nu pot, zice Eve cu gura încleștată. Sunt foarte *amețită*. O să cad.

— Nu-ți face griji, sunt lângă tine. N-o să cazi. Dar OK, poate că te-am luat prea repede. Acum o să mergem iar cu cadrul. Ai obosit? Gândește-te

la covorul ăla roșu! Cadru, pas, pas.
Cadru, pas, pas.

Eve se simte ca și cum ar trage după ea pe podea doi saci cu cărbuni. Ce e cu picioarele ei?

— Acum o să ne oprim. Poți să ridici mâinile de pe cadru?

— Ce, să stau singură?

Pare imposibil. De neconceput. Își desprinde o mână de pe bara de metal, dar nu îndrăznește să-i dea drumul și celeilalte, ca să nu cadă în nas.

Își amintește brusc de când copiii ei erau niște țânci adorabili care învățau să meargă cu premergătoare din lemn pline cu cuburi – iar asta o duce la un nou gând. Unde sunt copiii ei?

— Copiii, zice cu un soi de panică ce-i taie respirația, apucând iar cadrul.

— Copiii? zice Iulia.

— Am cinci copii. Unde sunt?

Se simte ca pe vremuri în supermarketuri când se uita disperată în jur, dându-și seama că țâncul a fugit cine știe unde, speriată că a fost răpit, imaginându-și cel mai cumplit scenariu.

Dar își amintește că nu mai sunt mici. Au... Câți ani au? Hai că asta știe.

John, cel mai mare, are... douăzeci și unu. Da. Și Isobel, cea mai mică, are zece ani.

Își amintește vârstele copiilor ei, dar nu știe exact de ce anume stă în picioare pe un hol de spital și reînvață să meargă. Întreaga ei viață i se pare fracturată, ca un caleidoscop.

— Sunt bine cu toții. Îți transmit dragostea lor.

E vocea lui Nick, însă ea nu poate întoarce capul să-l vadă.

— Vrei, te rog, să te muți undeva să te pot vedea? îl roagă și după o clipă el îi apare în raza vizuală, cu chipul lui zâmbitor atât de familiar și de draguț, încât o ustură ochii de lacrimi. A fost aici tot timpul ăsta?

— Sunt într-un spital, zice ea, punând lucrurile cap la cap. Am avut o tumoră pe creier, adaugă amintindu-și brusc.

— Da. Ești în spital și ai avut o tumoră pe creier, dar ți-a fost scoasă.

— Dar copiii nu pot veni în vizită?

— Au venit, zice el precaut. Nu-ți amintești?

Eve simte că o ia razna.

— Da, minte. Sigur că-mi amintesc. N-am cum să uit că mi-am văzut copiii.

Întâlnește privirea soțului ei. El nu pare convins.

— Nu pot să merg. E o nebunie.

— Ba da, poți! Faci mari progrese.

— Țasta e un progres? zice ea, încercând să ascundă cât e de șocată. Dumnezeu mare!

— Te descurci minunat, spune el, apropiindu-se de ea și îmbrățișându-o strâns. Ai mult mai multă forță decât înainte.

— E un maraton, nu un sprint, intervine și Iulia, aprobând din cap. Faci progrese în fiecare zi. Bravo!

— E ca atunci când îți scrii cărțile, spune soțul ei, strângându-o de mână. Paginile se adună una câte una. Capitol cu capitol.

Cărțile ei. Gândul îi inundă mintea ca un tsunami. Ea scrie cărți. Toate cuvintele alea, acele titluri de capitole, acele redactări, acele bestsellere. Sigur că da. Ea a făcut toate astea. I se pare un adevărat miracol.

— Eu scriu cărți, zice cu voce tare, fără grabă, pe un ton întrebător, de parcă ar trebui să-și amintească asta. Eu scriu cărți și am avut o tumoră pe creier și merg cu un cadru.

— Cam așa ceva, zice Nick râzând.

— OK.

Preț de o clipă, ea lasă gândurile să i se așeze. Simte că îi dau iar lacrimile, le simte fierbinți în colțul ochilor, dar înghite în sec încă o dată, hotărâtă să nu lase nicio picătură să cadă. E în punctul ăsta, oricât de bizar ar părea. Și nu există decât o cale de ieșire. Există o singură opțiune. Cu vigoare renăscută, mută cadrul în față vreo zece centimetri, apoi își trage picioarele după ea, într-un soi de mers chinuit.